

Lieve Waddenzee,

Het is de laatste dag van Oerol, mijn werk zit erop,
straks pak ik de veerboot naar het vasteland.

Dit is mijn laatste kans om tussen weiland en duin te dwalen:
tussen de vloedlijn van de Noordzee die gister nacht van zeevonk glom
en is afgebiesd met zwaardschedes en nonnetjes -
en de Waddendijk vol krabbenschildjes,
overblijfselen van een overvloedig meeuwenmaal.

Op de dijk tussen Hoorn en Lies, aan de landkant,
staat een brievenbus om post aan de Waddenzee in te stoppen.

Dat heb ik gedaan.

Ik schreef een brief aan het grootste getijdengebied ter wereld,
waar ik honderd mijl verwijderd van mijn gezien verbleef.

Ik bracht er Vaderdag door zonder kinderen
en vierde gisteren mijn negenjarig huwelijk in mijn eentje;
het aardewerken jubileum.

Maar ook at ik oesters van je strand,
zag ik langsnavelige weidevogels tussen wilde orchideeën
en vermoedde ik in elke golf een zeehondenpup, al zag ik er geen.

Maar bovenal, lieve Waddenzee, gaf je me de horizon.

Ooit lag daarachter het einde van de wereld,
nu wentelen de windmolens hun wieken daar.

De eerste dagen op het eiland moest ik rustig aan doen,
de operatie van twee weken terug zat nog in mijn lijf en,
merkte ik, ook nog in mijn hoofd. Mijn wereld kromp
tot een paar wijdbeens gewankelde meters tussen bed en bank
en de nacht was gevuld met waken.

De eerste keer dat ik weer naar de SPAR kon strompelen
voelde ik me als Sifan Hassan die de Olympische marathon won.

Toen ik eindelijk weer anderhalve kilometer aan elkaar kon rijgen
liep ik naar de Waddenzee.

Een mens moet soms de verte zien,
gebrek aan uitzicht leidt tot gebrek aan inzicht
de wereld is groter dan een neusje lang.

Daar aan de dijk, waar ik deze brief postte,
vouwde de horizon mijn kleine wereld weer open.

Erachter zag ik niet het einde, maar steeds weer nieuw begin.

Het is tijd de terugreis te aanvaarden.